

Zápisky Nataši Pleskotové o setkání pěti holek v Liberci v říjnu roku 2002

PÁTEK

Za oprýskanými dveřmi předměstského činžáku stála elegantně a draze oděná dáma neurčitěho věku s kufříkem v ruce. Kufřík byl stejně elegantní a drahý jako ona. Pozorovala dveře s mírnou nechutí a prstem v rukavičce zazvonila. Otevřela jí žena v teplácích, vlasy jí trčely na všechny strany a tričko prozrazovalo, co v posledních dnech jedla.

Dívaly se na sebe v rozpacích.

„Zdeno?“ řekla konečně ta elegantní nejmístě.

„Liby! Ty teda vypadáš náramně.“

Objaly se bez zvláštní vřelosti.

„Jdu asi moc brzo, vid’?“

„Povlékala jsem postele, tak jsem neměla čas povléknout sebe.“

„Postele? Snad budem spát v hotelu!“ řekla téměř pohoršeně, a když si to uvědomila, rychle dodala: „Nemůžeme tě přece obtěžovat!“

„Proč? Mám obrovskej kvartýr. Dva záchody. Jeden čas jsem neměla peníze, a tak jsem byt pronajímala. Nemá to chybu.“

Žena zvaná Liby vkročila do předsíně a z předsíně do místnosti, která měla asi sloužit jako jídelna a obývací pokoj zároveň. Voněla tu leštěnka a ještě jiné čisticí prostředky, majitelka bytu se snažila. Okna vedla do dvora zarostlého stromy, které v tuto

roční dobu hýřily spoustou barev. V koruně javoru se zaklínilo několik ptačích hnízd.

„Máš to tu hezký.“

„Zoologická zadarmo. Lítají tu sojky, černomodrý, veliký, na ty ráda koukám. A ještě hromada jinejch pernatců, jejichž jména bohužel neznám. Pan profesor biologie pořád lítal za holkama, tak nás toho o ptáčích moc nenaučil, cha cha. Nebo jsem to zapomněla. Jak se rozbřeskuje, tak všichni strašně řvou, mají hlad. Už jsem si zvykla.“

Pokoj s rozloženým jídelním stolem a množstvím židlí vypadal čistě, naleštěné parkety chránil prošlapaný vínový koberec s okousanými třásněmi a starodávný bufet pokrytý množstvím sklenic všeho druhu. Místnost to byla obrovská, uprostřed s klavírem. V její druhé části se honosilo několik sametových křesel, čalounění potřebovalo opravit. Na stěnách visely obrazy, které asi malovali Zdenini žáci, měly určité kouzlo, ale také bylo vidět, že Zdena učí hudbu, a ne malbu. Vrána s jednou nohou a křivým zobákem na tmavě šedém pozadí Liby obzvláště popudila, něco tak depresivního by si doma nepověsila. Staromódní gramofon působil jako rekvizita, ale pečlivě srovnaná hromádka vinylových desek prozrazovala, že se používá. Liby přemýšlela, co je v pokoji divného, a po chvíli na to přišla.

Chyběla tu televize.

„Nech si boty. Já návštěvy nezouvám, je to hnusný, nutit lidi do ponožek. Myslím, že nám tu bude líp než v hotelu,“ řekla Zdena. „Věci si dej tamhle. Jak jsi vlastně přijela?“

Liby neodpověděla, nechtěla přiznat, že ji přivezl řidič ve služebním autě, raději vešla do sousedního

pokoje. Dvě postele, dva noční stolky s lacinými lampičkami, na zemi linoleum. Pár poliček na zdi s knihami, dvě rozvrzané skříně. Malý chlupatý kobereček, který budil dojem, že na něm spal pes, ale žádný pes tu nebyl. Liby si položila kufřík a kabelku na stolek u okna a vrátila se ke Zdeně, která se bleskově převlékla. Měla na sobě šedivé kalhoty, bílý svetr a tenisky. Pokoušela se učesat, ale nechala toho, když viděla Liby.

„Co si dáš?“

„Nic jsem nepřinesla, počítala jsem, že budem v hotelu.“

„Klídek, mám tu spoustu pití. A jídla. Holky taky přinesou.“

„Je tu někde blízko nějaký obchod? Zašla bych tam.“

„Zapomeň na to.“

„Nerada nakupuju, lidi se tak tlačí. Objednávám všechno na Internetu, jenže to jde asi jen v Praze.“

„Jde to i tady, co si myslíš, nejsme žádnéj zapadák. Počítač je u mě v pracovně. Pojď, ukážu ti ho.“ Zdena se poctivě snažila, aby v jejím hlase nezazněla pýcha. „Ale já tam objednávám jen alkohol.“

Liby neprojevila o prohlídku počítače zájem.

„Piješ?“ zeptala se.

„Každej pije, ne?“

„Vodu.“

„Tak co si dáš? Všechno je vychlazený.“

„Půjdu radši něco koupit. Dokud je otevřeno.“

„Klídek, všeho dost. A kdyby něco náhodou chybělo, mám na to lidi. Rychlejší než Internet.“

„Nepočkáme na ostatní?“

„To bysme mohly padnout žízni. Navrhuju začít

vodkou se šampaňským. Říká se tomu *bílý medvěd*. To jistě znáš.“

„Ani ne.“

„Bude ti to chutnat. Případně si můžeš přidat trochu kasisu.“

„To je limonáda?“

„Likér z černého rybízu.“

Zanechte vši naděje, vzdychla Liby, téměř abstinentka.

Zdena otevřela lednici, jejíž obsah byl pečlivě srovnán, aby se tam všechno vešlo, uchopila láhev finské vodky, láhev českého sektu a obratně je otevřela.

„Já bych vodku radši vynechala,“ nesměle se bránila Liby. „Nemám ji moc ráda a taky se nechci hned opít.“

„Můžeš mít místo vodky koňak. Tomu se zas říká *ruští důstojníci v Paříži*.“

„*Bílý medvěd, důstojníci v Paříži*... odkud to všechno znáš?“

„Když se něčemu věnuješ, pronikneš do tajů,“ smála se Zdena. „Dokonce se dá sekt pít i s malinovou nebo s džusem, to se jmenuje *mimóza*, ale šťávy vynecháme. Půjde nám to líp, když se trochu zhuříme, to je jednou jistý.“

Zhulíme! To slovo Liby zarazilo.

„Neviděly jsme se pěkně dlouho a stala se spousta věcí. Některý ne moc příjemný. Tak chceš ten koňak?“

„Ne, nalij mi to, co piješ ty.“

Zvedly dvě úzké sklenky s bledou tekutinou plnou bublinek.

„Na zdraví. Ať to dobře dopadne,“ řekla Zdena.

Napily se.

„Co by mohlo dopadnout špatně?“

„Máš se životem jiný zkušenosti, prokurátorko? O něčem jsi přesvědčená, že to naprosto báječně vyjde, a najednou je průser?“

„Nejsem prokurátorka. A špatných zkušeností mám určitě na několik příruček. Jen jsem myslela, že mezi námi...“

„Mezi námi je Jiřina. A to všechno kolem.“

„Někde blízko tu bydlí, ne? Vídáš se s ní?“

„Jiřka se nevidá s nikým. Když se potkáme, předstírá, že kluše na vlak.“

„Kam jezdí?“

„Říkám *předstírá*. Nejezdí nikam. Sedí doma a brečí. Přitom šije šaty. Jsou vždycky trochu mokré a slané. Ale šije dobře, tak jí to ženský odpustí.“

Liby byla v rozpacích, ani si nevšimla, že jí Zdena znova nalila do sklenice panáka vodky, a na dva doušky obsah sklenice vypila. Věděla, že Jiřinin syn zemřel za podivných okolností, snad spáchal sebevraždu, ale stalo se to v době, kdy byla poslankyní národního shromáždění a politické problémy, povinnosti a třenice plně pohlcovaly její pozornost. Z Liberce se dovídala jen útržky událostí a ještě mnohdy zkresleně. Teprve tady vycítila ovzduší tragédie.

„Přijde?“

„Nechala jsem jí vzkaz na záznamníku a ještě pro jistotu poslala dopis. Neodpověděla. Došla jsem k ní a hodila jí do schránky lístek. Nic.“

„Jak vypadá?“

„Tyčka, která má dvě nožičky a na druhém konci makovičku. Asi to zní divně, ale je to opravdu ra-

nec kostí, potaženej kůží. Kdyby se neoblíkala, je skrz ni vidět. Jen oči má pořád nádherný, fialově modrý.“

„To je mi líto. Zvláštní, že se to stalo zrovna jí. Byla vždycky tak... pevná, neústupná, trochu jsem se jí bála. Ale já se tehdy bála vás všech,“ zasmála se. „A taky je mi líto, že tu nebude žádných *pět holek*. Ve čtyřech to nebude ono.“

„Možná se rozhodne jinak, u ní nikdy nevíš. Záleží na tom, jestli bude silnější její nechuť vidět se s Janou, nebo touha vidět nás. Tedy touha je na Jiřku asi moc silný slovo. Netouží po ničem. Ale snad by mohla bejt aspoň trochu zvědavá.“

Nechuť vidět se s Janou... Teprve teď si Liby uvědomila, že i ona měla v té tragédii prsty, a asi víc než jen prsty.

„Jana přijede?“

„Proč by ne? Dělá mrtvýho brouka, za nic přece nemůže. Teda já jsem si jistá, že se jí sem taky moc nechce, ale slíbila mi to. Nataša ji vyzvedne, aby nemohla couvnout, měly by přijet každou chvíli. Myslela jsem, že se svezeš s nimi.“

„Nataša mi volala, zvala mě, jenže já si nebyla jistá, že budu mít čas, v naší praxi se často musí zabrat i o víkendech.“ Zamračila se, znělo to hloupě a nadneseně. Ale Zdena si snad ničeho nevšimla. A snad se také znova nezeptá, jak se sem dostala. Tvrdit, že vlakem, by bylo při těch lodičkách s desetimetrovými podpatky, ve kterých mohla přejít tak místnost, trochu divné.

„Scházíte se?“

„Zřídka. Praha je velká.“

„To je divný. Slyšela jsem, že v Americe nikdo

nemá kamarády od školních let. Je to pravda? Aby-
sme na tom nebyli za chvíli stejně.“

„Američani se věčně stěhují, průměr na rodinu
je, myslím, tři roky. Vzdálenosti obrovské, to se po-
tom těžko kamarádíš. Když od tebe někdo žije ho-
dinu dvě autem, jako žijem my, tak se v Americe
říká, že je soused.“

„Proč nás tedy podle těch americkéjch měřítek
občas nenavštívíš?“

„Často jsem chtěla. Ale pak je moc práce, někdo
stůně... někam se jede...“

„Výmluvy.“

„Asi. Byly jsme kamarádky, ale zas ne tak moc vel-
ké.“ Liby si až příliš dobře pamatovala ústřky, který-
mi ji častovaly. Doufala, že se nedostane do takové
nálady, aby jim to vyčítala. Už proto by neměla moc
pít.

„Já pak nikdy lepší kamarádky neměla. Sledovala
jsem vás, jak děláte v Praze kariéru. A měla jsem
z toho radost.“

„Tys byla vždycky hodná holka. Asi jediná.“

„Nesmysl. Všechny jsme byly hodný. Jen některá
měla víc štěstí. Třeba ty.“

„Kdybich ti vyprávěla...“

„Nevyprávěj, poslouchala bych to dvakrát. Do-
hodly jsme se přeci, že každá bude podrobně líčit
svůj osud.“

„A Nataša o tom napíše knihu.“

„Natočí o nás film. Budem slavný.“

„To je poslední, o co stojím.“

„Jistě, ty sis slávy užila dost. Nejdřív Amerika, po-
tom zasedání v parlamentu, to muselo bejt úžasný.“

„Někdy taky pěkná nuda. Ze začátku ne, ale...“